

PILIZOTA SZANDRA

Pepe Canalejo: CsomagtarTour

Az *Argüelles*¹ negyed, a De los Martires Alcalá utca, az izzadó aszfalt, a forgalmi dugó a rozzant bogárhátú visszapillantó tükrébe költöztek. Az amerikai benzinzabáló szörny pedig úgy bukkant fel egy szabálytalan előzés után, mint a Lope de Vega Középiskola fantomja. Vitt. *Todo*². A visszapillantó tükröt a városrészsel, a „mártíros” utcával, egy taxi motorháztetejével, egy közlekedési táblával és egy villanypóznával. Ám Ramón Vallejo „*Orundo*”³ és Paquito *Pandibó*⁴ tragacsának többi része az ördögnek sem kellett, nemhogy a csudaverdának.

Paquito – a sofőr – hamar visszakanyarodott a sávba. A hátrahagyott balesetet övező anyázás és dudálás a legbaróbb *buleriaként*⁵ táncolt a dobhártyáin. Ramón pofonja után.

– Eszt mé’ kaptam? – fejelte le a volánt.

– A visszapofázásér! A Devlácska majdnem kinyí’t minket! Mer’ sose’ halgacc a’ idősebbre! – vernyákolt a *cante chico*⁶ a Vallejók fekete bárányából. – A gizda kuzinhó’ dzsálózunk, nem a temetőbe! A té’képedde’ meg törő’d ki a valagadat! Én tudom, merre va’ a stúdió!

– Mégis eltévettünk! – uszította rá Paquito a piaszagú leheletét. – Hó’ a faszomba talájjuk Angelóékat?

– Ké’dezzük meg a morét! – bökött a sarkon *mangelő*⁷ füstös képű csövesre. A cowboykalapját nyújtogatta egy öltönyös fazon orra alá. A kultúra kifordult az Armaniból. Az „úriember” elküldte a picsába dolgozni. A kecskeszakállú koldus furcsa akcentussal mekegett utána:

– Sóher köcsög!

*

Iancula Popescu toroka porzott. Elfogyott a söröcske, a borocska is és a pénze is.

– Nem én kúrtam e’ – törölgette az állkapcsáról a verejtéket a pólójával, felfedve az enyhén szőrös hasát. – Hanem ezek a ba’mok, akik hagynak szomjan degleni! A nagymami megmon’ta! Maraggy otthol, kisunokám! E’veszed a cigán’patriárka lányát és dől a lé meg az arany! Igaz, a leán’ rusnya, de az apósná’ va’ bőven cujka is!

Pope lehetett volna București legkapósabb kanja. A *Ceau*⁸-féle öltönyt éppen szikár természetére szabták. Vigan tiporhatta volna a romnyik szívét a

PILIZOTA SZANDRA 1976-ban született Dunaújvárosban, jelenleg is ott él, vagonkaritóként dolgozik. 2012-ben saját néven megjelent Szaké c. haikükötete után Murron Skeats álnéven publikált európai történelem ihlette regényeket, több másik álnéven folyóiratokban publikál verset és prózát egyaránt.

1. Argüelles – Madrid városnegyede az Oeste Park mellett.
2. Todo – mindent, spanyolul.
3. Orundo – Tolvaj, Ramón ragadványneve.
4. Pandibó – Paquito saját családneve, de ragadványnev is lehetne. Calo castellano, azaz spanyol cigány nyelvű szó, jelentése „Tökfej”.
5. Bulería – a flamenco egyik fajtája.
6. Cante chico – flamenco hangnem.
7. Mangelő – kéregető.
8. Ceau – Ceaușescu, tehát a politikusok által viselt drága öltöny.

lakkcipőjével. Vastag aranyláncokat és baró pecsétgyűrűket viselhetett volna. Merzsdóval parkolhatott volna a belvárosi hotel elé. Pezsgőfürdőt vehetett volna az elnöki lakosztályban a finnyás és gyönyörű Hanna Dumitriual. A madridi csöves-lét helyett.

A hűgyszínű bogárhátú köhögve fékezett mellette. Két roma mászott ki belőle. Egy hozzá hasonlóan nagy szemű és lófarkas. A másik pedig egy bazilikapofájú hullámos hajjal: olyan bukét árasztott, mint a kocsmá.

„Mi a rákot aka'tok tőlem?! Lesí' rólátok a csorróság!” – kotort a lyukas zsebébe.

Mielőtt megszólalt volna, a lófarkas-melegítő s ránköszönt:

– *Orí, planó!*⁹ Te biztosan tudod, merre va' itte' a magas ház meg a zene-stúdió!

– Magas ház – Pope sejtette, hogy a nem messze lévő harmincöt emeletes épületről esik szó.

A „tesók” elé nyomta a kalapját. A „bazilikás” vászongatyás húsz eurót dobott bele.

– Dzsajjatok végig, asztán balra az e'ső ucca. Amúgy mi dó'gotok otta'?

– Ramón Vallejo vagyok. A ba'átom Paquito Pandibó. Angelo a kuzinom. Az Ojos de Diablo énekes. Mos' veszik fe' a lemezt. Fe'hívott, hogy hiány-zunk neki, há' meglepjük! – a telefonálást már Ramón költötte hozzá az igazsághoz, hogy szebb legyen.

– Én is aszt csiná'tam, de Hannáva! Úgy kibasztak, mint a macskát szarni!

– A' jó bőr! Tó'nám, mint a piros biciglit! – nyáladzott a Tökfej Paquito.

– Majd én! Ti meg segítetek! *Vamos, ya!*¹⁰ – Pope úgy érezte, hogy az elfu-serált cupidókat maga a Devlácska küldte neki.

*

A toronyház egykedvűen piszkált a felhők közé. Az ablakai unottan tekintettek le a hátsó parkolóra, a mélygarázsba vezető aszfaltra és a bogárhátú horpadt farára. A kocsí kakukktójásként kereste a helyet a drágábbnál drágább járgányok között. Pope lecsúszott az ülésen.

– *Carajo!*¹¹ – káromkodott: csak a biztonsági ő s fülkájével szemben maradt hely.

– Ne mé'd a szádra venni a fíjamat! – harákolta Paquito.

Az egyenruhás férfi a hátát mutatta a garázs új vendégeinek. Aztán a sliccénél matatva sietett a vécé felé. A folyosóra, ahol a liftek és a karbantartók raktárai voltak. Pope tekintete a mellettük álló kisbuszra révedt. Az Ojos de Diablo logója, egy zöld szempár hipnotizálta.

– Nos... izé, mi legyen? – kérdezte Ramón.

– Iancula Popescu – mutatkozott be késve. – Híjjatok Popének.

– Pópescú? De fúrca! Honnan jötté'?

9. Orí, planó! – szervusz, tesó! – calo castellano.
10. Vamos, ya! – Gyerünk – spanyol.
11. Carajo! – Baszd meg!

– Rumania.

– A' hó' a faszfenébe' va'?

– A fejin talá'tad a szöget, Paquito! Elég a dumábó'! A pó'tás eldza't húggyozni. Surrannyunk be!

A szakaszos csobogás megerősítette Pope szavait, ám a lefelé közeledő lift szabotálta.

– Marattatok vón fenn! – dünnyögte Paquito és visszarántotta a kiszállni készülő Ramónt. – Maj' ha senki se' lesz itte'!

– De a pó'tás...

– Kuss, Pope!

A lift két huszonéves fiatalembert köpött. Egyenpólót viseltek, „Ro-ad Cre-w” felirattal. Kiütközött rajtuk a munkaundor. Megostromolták a zenekari buszt. Egy hangfalat cincáltak ki fájdalmasan bénán a csomag-tartóból.

Pope előrehajolt. A kezét Ramón vállára, a balját az ülések alatt fekvő pajszerre lógatta:

– Legyünk jó fíjúk, Ramón!

– Segiccsünk nekik!

– Ha szétba'mojjátok a cuccot, Angelo a beleitekke' húrozza fel a gitá'ját!

– Paquito semmit sem értett.

– Gyere!

A hangláda tehát Ramón és Paquito segedelmével döccent rá a kerekés békára.

– Hová vigyük? – vigyorgott Ramón a fiúkra.

– Fel. Köszönjük, már magunk is boldogulunk – grimaszolta a kefefrizurás.

– Tietek a hó'mi?

– A zenekaré – botlott meg a másik nyelve az igazságban.

– Akkó' tik éppe' csöre'tok! Szégyejjétek magatokat! – fakadt ki Paquito.

– Fenn várnak rá, ezért most a miénk.

– Ez a tietek, ni! – Pope pajszere csattanva karambolozott a pakolóemberek tarkójával. – Ájj, tik szegínyek! E'fárattatok a melóba'? Aluggyatok egyet a kisbuszba'!